

Редъ други трупове били открити по-късно, които ставатъ предметъ на сериозни проучвания отъ специалисти и ценни препарати за музеитѣ. Изследванията върху кръвнитѣ тѣлца показватъ, че мамутътъ има сродство съ днешния индийски слонъ. Дебелиятъ пластъ отъ лой подъ кожата, какъвто нѣматъ сегашнитѣ слонове, които живѣятъ въ топлитѣ страни, ясно показва, че това животно е могло да понася голѣмия студъ.

Дългитѣ 25—30 см. косми, които покривали тѣлото, служили като защита противъ студения климатъ, който е господствувалъ въ онова време. Въ стомаха на мамутитѣ сж намѣрени останки отъ ония растения, съ които тѣ сж се хранѣли, а именно: разни треви и полухрасти, които и сега още растатъ на северъ и по алпийскитѣ високи области. Мамутътъ изчезва отъ Европа още презъ ледниковата епоха. Който отъ васъ иска да види останки отъ този великанъ, живѣлъ и у насъ, нека посети сбиркитѣ на геологическия институтъ при Софийския университетъ, гдето се пазятъ кости, челюсти и жбѣи отъ него.

Презъ ледниковата епоха, когато мамутътъ е живѣлъ у насъ, макаръ климатътъ да билъ по-студенъ, но не е билъ такъвъ, както на северъ. Труповѣтъ на измрѣлитѣ мамути въ земитѣ на България, както и въ западна Европа, сж бивали разкъсвани отъ плътояднитѣ животни, а онова което е оставало, е изгнивало, съ изключение на коститѣ и жбѣитѣ, които въ повечето случаи били влачени отъ пороинитѣ води, затова ги намираме най-често единични, а по-рѣдко цѣли скелети. Преди повече отъ 30 години въ землището на с. Марковча (Провадийско) селянитѣ случайно открили въ единъ долъ цѣлъ мамутовъ скелетъ, заринатъ дълбоко въ земята. Нѣколко кости се подавали въ брѣга на изровения отъ пороитѣ долъ. Любопитнитѣ селяни всѣки день посещавали това мѣсто и кой съ кирка, кой съ мотика копали и се чулѣли на грамаднитѣ кости, които още на